

KOORGEL EIDE

Uitgave van de Sint-Gregoriusvereniging in het bisdom Roermond

nummer 29 | juni 2020

INHOUDSOPGAVE:

Prelude	1
Dag van de kerkmuziek afgelast.....	2
Hoe nu verder	3
Wekelijkse premiere	5
Gregoriaanse Paasgezangen.....	7
Toelichting DO-UT-DES Muziekbladen.....	11
DO-UT-DES Muziekbladen	
Passion	17
Duwen en trekken.....	20
Vanaf de orgelbank.....	23
De dag dat de aarde stilstond.....	24
Coronamaatregelen in de kerk.....	28

OMSLAG:

Een wijwaterbakje bij de
ingang van de Gertrudiskerk
te Oirlo.

Bedoeld om je handen en je
hart symbolisch te zuiveren
voordat je met God in
gesprek gaat.

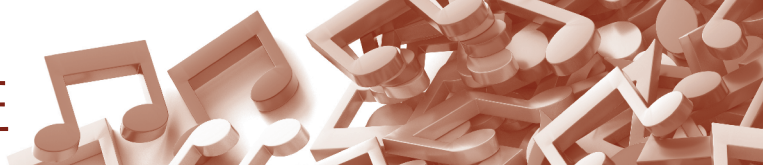
REDACTIE:

Ad Voesten
Vic. Drs. E. Smeets
Marian Verstappen (secr.)

E-mail:
koorgeleide@gmail.com

Postadres:
Postbus 470, 6040 AL Roermond

PRELUDE

Tijdens het schrijven van dit voorwoord in de maand mei, is het nog lang niet zeker wat er gaat gebeuren rondom het zingen in koorverband. Vele kerkmusici zitten, of zaten, lange tijd werkeloos thuis of hebben deze periode ten minste een flink inkomensverlies te verwerken. Maar ook de zangers missen hun hobby, hun moment van samen zijn. In het kerkgebouw missen we de mensen. Zij zelf zijn immers de kerk. Een maatschappij ontwricht door een mondiale ziekte die iedereen kan treffen. We waren bijna vergeten dat wij mensen de natuur niet altijd naar de hand kunnen zetten. Ik moet dan denken aan het lied van Louise Korthals met de titel "Jij mens". Een lied wat het karakter van de mens treffend in woord en muziek vangt. Zeker de moeite waard om eens op internet op te zoeken en te beluisteren.

Deze Koorgeleide gaat veelal over de afgelopen maanden. Verhalen en gebeurtenissen. Soms triest, maar altijd hoopvol naar de toekomst toe. De kunst en de (kerk)muziek doen ertoe in tijden dat ze het minst beoefend kunnen worden. Dan zijn het kleine bakentjes van licht en hoop. Van steun op afstand.

De redactie.

Het volgende nummer van Koorgeleide verschijnt eind september. Kopij kunt u inleveren vóór **15 augustus** bij: **koorgeleide@gmail.com** of SGV in het Bisdom Roermond, t.a.v. Koorgeleide, Postbus 470, 6040 AL Roermond.

De redactie behoudt zich het recht voor ingezonden artikelen in te korten.

Onderscheidingen voor koor- en zangersjubilea kunnen **minimaal 2 maanden van tevoren** worden aangevraagd bij **sgv.onderscheidingen@gmail.com** of per post: SGV in het bisdom Roermond, t.a.v. Jos Sijstermans, postbus 470, 6040 AL Roermond.

Het aanvraagformulier kunt u downloaden via de website van de Sint Gregoriusvereniging in het bisdom Roermond: sgv-roermond.nl

Een actueel adressenbestand is zowel voor u als voor ons van groot belang.

Mocht de adressering van het koorsecretariaat niet (meer) juist zijn, gelieve dit dan z.s.m. te melden aan **sgv.onderscheidingen@gmail.com** En anders per post: SGV in het bisdom Roermond, t.a.v. Jos Sijstermans, postbus 470, 6040 AL Roermond.

Sint-Gregoriusvereniging in het Bisdom Roermond

Dag van de kerkmuziek

27 juni 2020

De op 27 juni aanstaande geplande dag van de kerkmuziek gaat i.v.m. de corona-crisis helaas niet door.

Het is voor menigeen een pijnlijke maar begrijpelijke beslissing, maar op dit moment staat de gezondheid van bezoekers, vrijwilligers en musici voorop. Wij zullen er alles aan doen om op een later tijdstip deze dag alsnog door te laten gaan en via onze websites en andere media hiervan mededeling doen. Tot dan wensen wij iedereen een gezonde tijd toe en vertrouwen we erop dat we elkaar in de toekomst weer mogen ontmoeten om onze lofzang te laten klinken.

Met hartelijke groet,

Kerkelijke Instelling Sint Gregorius 's-Hertogenbosch, Sint-Gregoriusvereniging in het Bisdom Roermond, Diocesane Commissie voor Liturgische Muziek Breda.

Bisdom Breda

HOE NU VERDER?

We kunnen wel stellen dat dankzij de gezondheids crisis in deze wereld de kerkkoorzang een gevoelige slag is toegebracht. Niet alleen door het gedurende lange tijd niet kunnen zingen in koorverband maar vooral door de opkomende vraag: "Hoe nu verder?"

Onze achterban bestaat voor een groot gedeelte uit risicogroepen. Zowel qua leeftijd als gezondheidssituatie. Natuurlijk is dat nooit een probleem geweest. Ten slotte is het zingen in een kerkkoor ook vooral een sociaal gebeuren. Een plek van ontmoeting rondom de kerkmuziek en het geloof. Vooral bijzonder is/was het verbod op samenkomsten door de overheid uitgevaardigd. Daarmee is/was het uitoefenen van onze hobby c.q. beroep bij voorbaat onmogelijk. De leuke en creatieve "online" initiatieven kunnen daar niet veel aan veranderen. In een koor zingen is nu eenmaal een levend groepsproces met menselijke interactie op diverse niveaus.

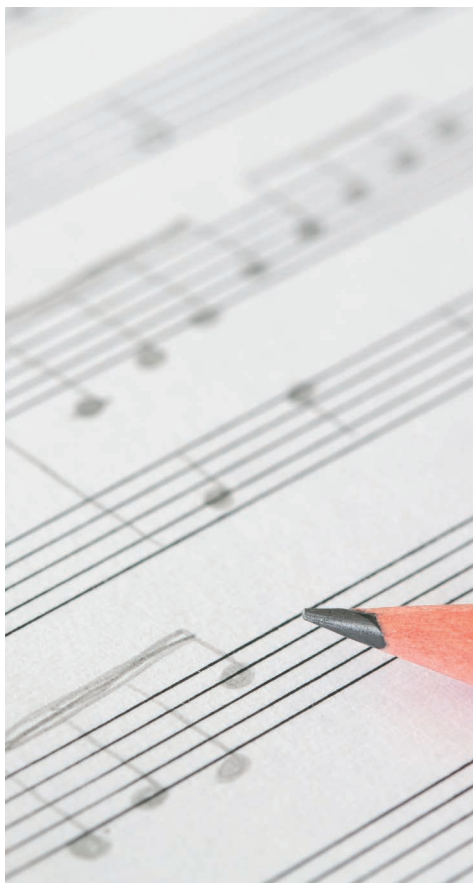
Hoe nu verder? Op het moment dat wij als koor weer bij elkaar mogen komen zullen er vast nog regelgevingen vanuit overheid en kerkgemeenschap gelden. Deze regels zijn er voor onze eigen gezondheid en vooral ook voor de bescherming van de gezondheid van anderen. Stap één om weer te kunnen zingen in een koor is dan ook de acceptatie van de noodzaak om de gezondheid van iedereen te beschermen. Zij die geen weet hebben van het ziekte-

beeld en de gevolgen voor de slachtoffers en naasten zijn vaak geneigd alle problemen weg te wuiven. "Wat je niet ziet, is er niet!"

Stap twee is het opstellen van een plan wat werkbaar is voor de situatie in je eigen gemeenschap. Ben je een klein koor met 15 mensen dan is het veel eenvoudiger om met elkaar in een ruimte te zingen en te bewegen met voldoende afstand. Dat kan de kerk zijn of een zaaltje. Ook zal er gekeken moeten worden of de dirigent in de nieuwe situatie misschien een microfoon nodig zal gaan hebben om zich beter verstaanbaar te maken bij iedereen. Binnen

de ruimte waar we musiceren zal gedacht moeten worden over looproutes en kofiepauzes, kapstokken en toiletbezoek. In eerste instantie roept dat misschien weerstand op. Waarom moet dat allemaal? Blijf dan maar denken dat we hopen op tijdelijkheid van de maatregelen en deze maatregelen een kleine moeite zijn om een complex probleem in de wereld te kunnen beheersen.

Voor de grotere koren in ons werkveld ligt er een enorme uitdaging in het verschiet. Het wezen van deze koren is zingend dicht bij elkaar staan. Het benodigde koorop-

pervlak was al groot en is onhaalbaar bij afstanden van anderhalve meter. Misschien moet hier gekeken worden naar onderverdeling in kleinere koorgroepen met "eigen" repertoire op eigen gekozen, passende, momenten. Differentiëren en specialiseren. Nogmaals, we gaan uit van tijdelijke maatregelen. Ideeën waarmee we een crisistijd kunnen overbruggen en toch het enthousiasme voor de kerkmuziek kunnen blijven behouden.

Ook de schaarse beroepskrachten wil ik hier even benoemen. Wie had dat gedacht dat, door alle stormachtige laatste jaren heen, we onze passie en roeping zien verdampen door een ziekte.

Het wegvallen van het inkomen, het besef dat je als kunstenaar een van de laatste zult zijn die in de maatschappij aan de slag kan. Het maakt het er niet makkelijker op om te blijven enthousiasmeren. Toch denk ik dat er ook nu behoefte is aan mensen die creatief zijn, en mee willen denken en praten in de parochies. Op zoek naar oplossingen, kansen en mogelijkheden.

Geheel in de Christelijke geest zoeken naar de mogelijkheden met elkaar. Op afstand en toch dichtbij. Immers een "uitgespreide" groep zangers kan een enorme reikwijdte hebben.

In tijden van crisis is er behoefte aan positiviteit. Goede voorbeelden. Wees dat voorbeeld in gezin en werk. In kerk en maatschappij. Hopelijk mogen we in onze generatie dan nog lang doorzingen.

Ad Voesten

WEKELIJKSE PREMIÈRE

van een nieuw orgelwerk
vanuit de Sint-Martinuskerk in Maastricht

In deze 'Coronatijd' zijn helaas alle orgelconcerten en muziekkuitvoeringen komen te vervallen. Hierop inspeland is het project 'Wekelijkse première' ontstaan.

Nick Goudkuil, initiatiefnemer van het project, brengt elke zondag via Youtube een nieuw orgelwerk in première. Deze werken worden allemaal ingespeeld op het Pereboom & Leijser-orgel van de Sint-Martinuskerk in Maastricht.

Normaliter verzorgt Goudkuil, als vaste organist van de Sint-Martinuskerk, o.a.

meerdere concerten op het orgel in de Sint-Martinuskerk. Middels dit initiatief wilt hij een welkome afleiding aanbieden in deze tijden en op een ludieke wijze het wegvallen van de concerten compenseren. De eerste drie premières betroffen eigen werk. Goudkuil heeft verschillende componisten en organisten, bekend en onbekend, benaderd om deel te nemen

aan dit project. Inmiddels is er een groeiend aantal deelnemende componisten, onder wie Christos Kavour, Rick Debie, Joachim Junghanss, Hans Leenders en Gerben Budding.

Dit project betekent de komende tijd veel studiewerk voor Goudkuil. Iedere week moet er een nieuw stuk ingestudeerd en tijdig ingespeeld worden voor de nieuwe 'Wekelijkse première'. Dit vindt hij een leuke uitdaging en zijn vrije tijd, ten gevolge van een lege concertagenda, is weer goed opgevuld.

Bijkomend idee is om deze werken allemaal ten gehore te brengen tijdens een live concert zodra dit weer mogelijk is.

Het aantal luisteraars groeit; ook in het buitenland. Er komen veel positieve reacties binnen op dit initiatief; mensen zijn blij dat ze op deze manier alsnog van orgelmuziek kunnen genieten. Dat is dan ook juist de bedoeling van het project van Goudkuil: "Hoe meer mensen ervan genieten, hoe beter. Zegt het vooral voort!"

Alle musici werken belangeloos mee en de premières zijn altijd gratis te beluisteren op YouTube.

Als u wilt kunt u het project wel steunen met een donatie. Daarmee worden de kosten van het project gedekt en wordt geprobeerd de componisten uiteindelijk enige vorm van honorarium te bieden.

Zie <https://muzieklesmaastricht.nl/premiere/> voor meer info. De bladmuziek van eigen composities van Nick Goudkuil zijn te bestellen op www.muzieklesmaastricht.nl/shop Alle inkomsten hieruit worden als donatie beschouwd en komen dus geheel ten goede aan het project.

GREGORIAANSE PAASGEZANGEN

in een lege kerk, een feestelijke bemoediging
in crisistijd

Midden in een tijd die gekenmerkt wordt door angst om besmet te raken met een gevaarlijk virus, een tijd waarin alle kerken hun deuren gesloten moeten houden voor alle openbare vieringen, hebben we dit jaar het Paasfeest gevierd in de huiskamer. Gelukkig mochten we ons via de TV met elkaar verbonden voelen en hebben velen van die mogelijkheid gebruik gemaakt. Voor mij kregen de eerste woorden van de introïtus op Paasmorgen door de afwezigheid van kerkgangers in de 800 jaar oude Munsterkerk een extra lading.

Die woorden, Resurrexi et adhuc tecum sum (GR 196), voeren ons binnen in het Paasfeest. De tekst is afkomstig uit psalm 139, in vers 18 vindt er een gesprek plaats tussen de Zoon en de Vader: "Ik ben verrezzen, en nog ben Ik bij U". Als ik deze psalmtekst liturgisch benader, dan kan ik me zo voorstellen dat Jezus Christus tot de vrouwen bij het open graf en tot de apostelen en daarmee ook tot óns spreekt: "Ik ben nog bij u". Daarmee geeft Hij inhoud aan zijn naam Emmanuel: God met ons!

In de Paaswake, na het ontsteken van de Paaskaars, wordt een joyeus en vibrerend Exultet (Laat juichen) gezongen, daarin kunnen we de jubel van de Paasvreugde horen. De volgende ochtend, in de introïtus van Paasmorgen, komt de typische sfeer van een 4e modus naar voren, een meer beschouwende of contemplatieve sfeer. De introïtus wordt gedomineerd door een serene kalmte, het is een melodie met weinig 'beweging'. Psalm 118 en

psalm 139 worden allebei met Pasen gezongen. In psalm 118 zingt de psalmist zijn dankbaarheid uit: 'De Heer is mijn bijstand geweest, mijn kracht en mijn lied is de Heer, door Hem gewerd mij bevrijding. Mijn God zijt Gij; ik mag U loven, mijn God; ik mag U verheffen. Looft de Heer, goedertieren is Hij; tot in eeuwigheid is zijn genade'.

In die psalm (vers 14-17) wordt het Schelfzeelied uit Exodus 15 aangehaald. Dat lied is een echte Paashymne, als het volk gered wordt van de ondergang, van de dood. Het is het lied van het 'voorbijgaan' van de dood. Mozes zingt het met de Israëlieten uit volle borst: 'Ik zal niet sterven, maar leven!' De kerntekst van de psalm is het vers waar hij mee begint en eindigt: 'Looft de Heer, goedertieren is Hij; tot in eeuwigheid is zijn genade'.

Psalm 139 (de introïtus gebruikt vers 18: Resurrexi) is een messiaanse psalm. De

psalmist is vol verwondering: verwondering is volgens de oude Grieken de bron van het denken of filosofie. Die verwondering is ook de bron van ons geloof, tenminste als we een beetje 'meedenken' met de dichter van psalm 139. Dankbare verwondering over zijn leven en het ontstaan ervan staat centraal bij deze psalmist: zijn oerbegin in de moederschoot, en vervolgens heel zijn reizen, rusten en ontwaken in Gods nabijheid.

Doorgrond en gekend worden door een leidende en liefhebbende God is de wens van de psalmdichter. Menselijk leven, zo begrijp ik uit de psalm, is open leven voor Gods aangezicht. Niets is voor Hem verborgen. Dit ervaart de dichter niet als benauwend, maar bevrijdend. Wij worden gezien en gekend door Hem, die ons draagt in zijn hart. In de joodse traditie neemt psalm 139 een belangrijke plaats in op de eerste sabbat van het nieuwe jaar, wanneer de Thora-lezing opnieuw begint met het scheppingsverhaal uit boek Genesis.

Onze katholieke traditie sluit hier bij aan door psalm 139 te kiezen als de intochtspsalm van Pasen. Met Pasen vieren we immers hét feest van het begin van de nieuwe schepping, een nieuwe schepping die zichtbaar wordt in de verrijzenis van Jezus, onze Messias.

Psalm 118 (de bron waaruit het graduale Haec dies is genomen) staat tussen de kleinste (117) en de langste (119) psalm in. Psalm 117 geeft in al zijn korthed weer waar het bij Mozes, David, bij alle profeten om gaat, dat de wereld en de liturgie (lofzang) voor elkaar bestemd zijn. Psalm

119 bezingt een bijna niet eindigende bezinging op de Thora. Daartussenin staat psalm 118, het draait in deze psalm om een citaat uit het boek Exodus. Dat mag je letterlijk opvatten: precies midden in de psalm wordt het Schelfzeelied uit Exodus 15, vers 1-18, aangehaald. De Schelfzee, in het Hebreeuws: Jam Soef = zee met riet, is de naam van de zee waar de vluchtende Israëlieten onder aanvoering van Mozes door trokken, toen zij door de farao van Egypte werden achtervolgd. De Griekse vertaling gebruikt de term Rode Zee. Dat Schelfzeelied is de oudste Paashymne, een oer-liturgie. Deze psalm is daarom in onze liturgie een Paaslied bij uitstek is geworden.

In het Romeinse Missaal wordt deze psalm in het graduale Haec dies (GR 196) zelfs zeven dagen lang aan het woord gelaten, om de hele week van Pasen in te kleuren. De beroemde woorden uit het 'Benedictus' (gezegend die komt in de naam des Heren, Hosanna!) komen ook uit deze psalm (vers 25-26). Dat Hosanna verbindt psalm 118 in de synagogale liturgie ook met het Loofhuttenfeest. Dat lezen we in vers 27, daar worden de twijgen (loelav), waarmee men tijdens het Loofhuttenfeest zwaait, vermeld.

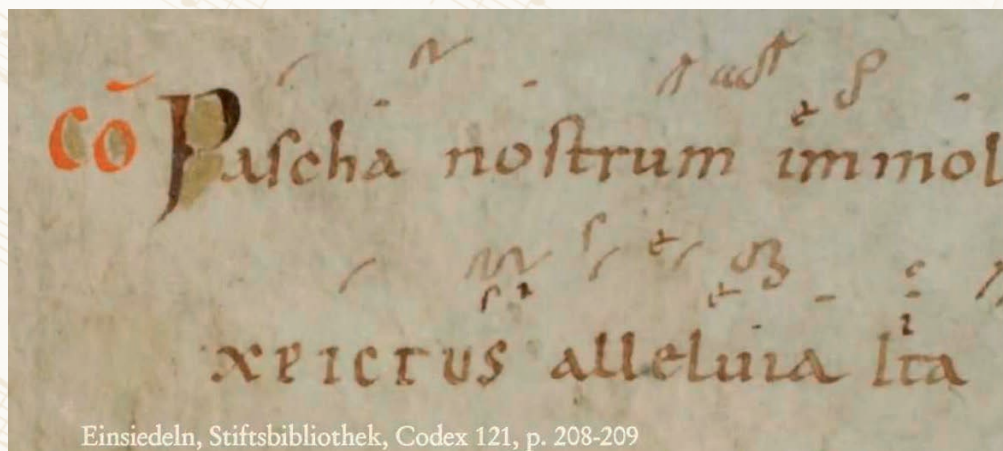
Om mooie muzikale zinnen te kunnen maken is het noodzakelijk dat wij, koorleden, de tekstinhoud goed begrijpen, daarvoor kunnen er bij uitvoering muzikale spanningsbogen ontstaan, die de luisteraar zullen boeien. Al wordt het gezang 'Haec dies' (Dit is de dag) genoemd, de erop volgende woorden quam fecit Dominus (die de Heer heeft gemaakt) horen

onlosmakelijk bij die eerste twee woorden. De melodie van het graduale Haec dies heeft diverse overeenkomsten met de melodie van graduale Angelis suis (GR 72). Het gezang komt tot een hoogtepunt op quoniam bonus. Het melisma op quoniam bereidt door een spannende en hoog oprijzende melodie het eigenlijke en essentiële hoogtepunt van dit graduale voor op het woord bonus.

Alleluia Pascha nostrum (GR 197), Christus, ons Paaslam is geslacht! Deze schitterende tekst uit de brief aan de Korintiërs heeft

De melodie van de sequens Victimae komt niet voort uit het Alleluia Pascha nostrum, maar is gemaakt op Alleluia Christus resurgens van de 5e zondag van Pasen. Toch past de sequens qua tekstinhoud heel goed bij het zojuist gezongen Alleluia.

De jubelende geloofsovertuiging in het fragment Scimus Christum surrexisse (Wij weten dat Christus verzezen is) heeft een onwankelbare kracht. Tot aan victor Rex blijft de melodie vol kracht, om met het daarop volgend miserere vloeiend te eindigen. Uit deze door velen gekende

een van de mooiste gregoriaanse gezangen in het leven geroepen. Hierin komt de Paasjubel volledig tot ontplooiing! Het is een en al danken en juichen en zwelgen in tonen. Nu is het volbracht, het grote werk van de verlossing! De hele jubel in het Alleluia speelt zich af tussen de grondtoon en de tenor, een geliefd en altijd levendig procedé. Het Alleluia eist grote kwaliteiten van zangers, zij moeten zich de melodiegang volkomen eigen maken, zodat de melodie majesteitelijk kan stromen als een rivier.

sequens is reeds in de 13e eeuw het beroemde Christ ist erstanden ontstaan. Dat lied werd tussen de strofen van de Paassequens ingevoegd, een gebruik dat ook in Nederland werd overgenomen. In Duitsland is het een geliefd kerklied gebleven en is het ontelbare keren een bron van inspiratie voor componisten geweest.

Offertorium Terra tremuit (GR 199), De aarde beefde en werd stil, toen God oprees ten oordeel, is een tekst uit psalm 76. In deze psalm komt aan de orde dat Gods

machtige aanwezigheid te midden van zijn volk de redding vormt voor de onmacht van de mensen.

In het Oude testament wordt God vaak ontzagwekkend, vreeswekkend genoemd. Dat God de Rechter van de wereld is, behoort tot de basiskennis van de psalmisten. Alle rebellie op aarde brengt Hij tot bedaren en tot zwijgen. God zal, als hij

zich verheft om te oordelen, orde brengen in de ellende van allen die door geweld onderdrukt en bedreigd worden. De overwinningsege die Christus Koning op

Pasen over de vijand, de dood en de vorsten der wereld behaald heeft, staat borg voor zijn eindzege. Het beven op Paasmorgen is slechts een voorspel op de geweldige beving aan het einde der tijden.

De tekst van de communio Pascha nostrum (GR 199) Christus, ons Paaslam is geslacht, alleluia: laten wij daarom feestvieren met het ongedesemde brood van reinheid en

waarheid, alleluia, alleluia, alleluia is genomen uit de eerste brief aan de Korintiërs, een brief waarmee Paulus wil bereiken dat de gemeente Korinte, die op dat moment verdeeld was tussen aanhangers van Paulus, Apollos en Kefas (= Simon Petrus), zich opnieuw op Christus richt.

Met Pesach is het een joodse gewoonte om geen zuurdesem in huis te hebben. In plaats van gedesemd eet men ongedesemd brood, net zoals destijds bij de uittocht uit Egypte. In het Nieuwe Testament is dit een van de zeldzame plaatsen waar Christus 'het paaslam' genoemd wordt. Zijn dood op het kruis wordt geïnterpreteerd door te verwijzen naar het slachten van het paaslam in de joodse traditie.

De eerste zin uit de communio heeft dezelfde tekst als het Alleluia van vandaag. Het Alleluia

is vol overstromende vreugde, een schitterend triomflied. Hier in de communio klinkt een minder uitbundig lied, een meer ingehouden Paasjubel. Het genoem-

de verschil tussen Alleluia en communio komt duidelijk tot uiting door de authentieke ligging van het Alleluia en de plagale modus van de communio.

In ons Graduale Romanum staan verzen van psalm 118 Confitemini in combinatie met de antifoon Pascha nostrum aangegeven. In de antifoon lezen we dat Christus zich voor ons als lam heeft opgeofferd, daarom mogen wij een Paasmaal nuttigen en ons in de communie met Hem verenigen. Dat stemt tot dankbaarheid, vandaar dat psalm 118 met deze communio op Paasdag gecombineerd wordt. In psalm 118 worden we aangespoord om God te waarderen, te danken om zijn goedheid. Danken (eucharistein in het Grieks) be-

tekent: tegenover medemensen getuigen van je positieve ervaringen met God. Danken en loven is niet meer dan een erkennen en beamen van wat God voor ons mensen wil zijn.

Ondanks alle dreiging die we in deze tijd meemaken, ondanks alle angst voor terreur, chaos en onbekende virussen put ik kracht uit de teksten die we met Pasen zingen. Bemoedigd door de liturgische teksten, die ons geloof in de verrezen Heer glans geven, kunnen we in deze ongekende en onzeker makende crisistijd samen met Mozes onze Paasvreugde uitzingen: "Ik zal niet sterven, maar leven!"

5 mei 2020, Cyriel Tonnaer

TOELICHTING DO-UT-DES MUZIEKBLADEN

Onder deze naam biedt de Sint-Gregorius-vereniging de kerkkoren en kerkmusici van de parochies in het bisdom Roermond nieuwe composities aan.

De naam is enerzijds muzikaal, anderzijds vormt zij een latijnse zin. Vertaald luidt deze: "ik geef opdat jij zult geven".

Getransponeerd naar onze intentie bete-

kent dit zoveel als: wij als diocesane SGV bieden U deze muziekbladen aan opdat U er gebruik van zult maken en dit wellicht zult honoreren met een bijdrage ter bestrijding van de onkosten.

U mag de koorcomposities legaal kopiëren en vergroten. Wij zouden het fijn vinden als u ons hiervan op de hoogte stelt.

Parochiekoren worden als maar kleiner en het traditionele vierstemmige repertoire is vaak veel te moeilijk. Er is behoefte aan eenvoudig repertoire.

In mijn uitgave **Nu laet ons singen, het is tijd.**, (Een aantal meerstemmige gezangen uit hs 402 UB Nijmegen) staat op blz. 24 een driestemmig *O salutaris*

Hostia. Niet te moeilijk en mooi gecomponeerd. De manier van componeren doet mij denken aan de SOUTERLIEDEKENS van Clemens non Papa. Die heb ik vroeger met zeer veel plezier gezongen. Daarom spreekt dit *O salutaris Hostia* mij zo aan, denk ik. Het gezang moet wel erg populair geweest zijn, want exact dezelfde zetting tref ik aan in drie verschillende handschriften. Voor deze geliefde zetting zijn ook nieuwe teksten ontstaan voor andere feestdagen.

1. Nijmegen Universiteit NU 402 XVII-XVIII eeuw. Driemaal: *O salutaris Hostia, lam nata lux (Kerstmis), O vere benigna*.
2. Amsterdam Universiteit IC17 1571. Viermaal: *O salutaris hostia, Hostem repellas longius, Feno iacere pastulit, lbant magi*.
3. Solesmes. Un graduel romain de hollande: Cloet 43 XVI-XVII eeuw. Tweemaal: *O vere digna hostia, lam nata lux*.

Het gezang is multifunctioneel! Zoals het nu genoteerd is, in d-dorisch, klinkt het heel goed voor twee vrouwenstemmen en een mannenstem.

Voor gelijke stemmen is ook goed mogelijk. Alleen zou ik dan niet met d beginnen maar met g. Dus voor de vrouwen een kwart hoger klinkend en voor de mannen een kwint lager.

Louis M.M. Krekelberg

Als tweede DO-UT-DES bijlage een voorspel/naspel op bovenstaand “*O salutaris Hostia*”. De oude muziek verpakt in eigenwijze klankkleuren. Ter meditatie. Muziek met als doel om tot verstillung te komen.

Toelichting bij het Lied van de herder.

Op de orgelles die ik geef besteed ik regelmatig aandacht aan improvisatie en begeleidingstechnieken.

De bedoeling is dat de leerling in staat is een gegeven moment binnen de Liturgie zinvol op te vullen met zelf verzonden orgelmuziek. Dat mag vooral niet moeilijk zijn maar meditatief en passend voor de gelegenheid.

Ik moedig de leerlingen aan iets leuks te maken van liedbegeleidingen en soms komen dan spontane ideeën en enthousiasme om iets te componeren wat vanuit hun hart komt. Het “Lied van de herder” is een voorbeeld van ontluikende creativiteit.

Vanuit het herderlijke thema gedacht en dus bewust in een 12/8 maat geschreven. Het lopend baslijntje symboliseert de herder. De lichtvoetige rechterhand de schapen. De leerling speelde de linkerhand op een prestant 8 voet en de rechterhand met een fluit 8 en fluit 2 voet.

Ad Voesten

DO-UT-DES MUZIEKBLADEN

O salutaris hostia.

UB Nijmegen hs 402

folio 11v en 12r.

Transcriptie: Louis M.M. Krekelberg.

Altus

1. O sa-lu-ta-ris hos-ti-a, quae cae-li pan-dis
2. U-ni-tri-no-que Do-mi-no, sit sem-pi-ter-na

Tenor

1. O sa-lu-a-ris hos-ti-a, quae cae-li pan-dis
2. U-ni-tri-no-que Do-mi-no, sit sem-pi-ter-na

Bassus

8 1. O sa-lu-ta-ris hos-ti-a, quae cae-li pan-dis
2. U-ni-tri-no-que Do-mi-no, sit sem-pi-ter-na

o-sti-um, bel-la pre-munt hos-ti-li-a. Da-ro-bur
glo-ri-a, qui vi-tam si-ne ter-mi-no, no-bis do-

o-sti-um, bel-la pre-munt hos-ti-li-a. Da-ro-bur
glo-ri-a, qui vi-tam si-ne ter-mi-no, no-bis do-

8 o-sti-um, bel-la pre-munt hos-ti-li-a. Da-ro-bur
glo-ri-a, qui vi-tam si-ne ter-mi-no, no-bis do-

fer au-xi-li-um. Da-ro-bur fer au-xi-li-um.
net in pa-tri-a. No-bis do-net in pa-tri-a.

fer au-xi-li-um. Da-ro-bur fer au-xi-li-um.
net in pa-tri-a. No-bis do-net in pa-tri-a.

8 fer au-xi-li-um. Da-ro-bur fer au-xi-li-um.
net in pa-tri-a. No-bis do-net in pa-tri-a.

1) 11v en 0v: d' 2) origineel: e

O salutaris hostia.

O salutaris Hostia

Ad Voesten

Adagio

Organ

First system of musical notation for Organ. It consists of two staves (treble and bass clef) joined by a brace. The key signature has one flat (B-flat) and the time signature is 3/4. Measure 1: Treble staff has a whole rest; Bass staff has a dotted quarter note G2, an eighth note A2, and a quarter note Bb2. Measure 2: Treble staff has a half note G2; Bass staff has a half note G2. Measure 3: Treble staff has a half note A2; Bass staff has a half note G2. Measure 4: Treble staff has a half note Bb2; Bass staff has a half note G2.

Org.

Second system of musical notation for Organ, starting at measure 5. Measure 5: Treble staff has a half note G2; Bass staff has a half note G2. Measure 6: Treble staff has a half note A2; Bass staff has a half note G2. Measure 7: Treble staff has a half note Bb2; Bass staff has a half note G2. Measure 8: Treble staff has a half note G2; Bass staff has a half note G2.

Org.

Third system of musical notation for Organ, starting at measure 9. Measure 9: Treble staff has a half note G2; Bass staff has a half note G2. Measure 10: Treble staff has a half note A2; Bass staff has a half note G2. Measure 11: Treble staff has a half note Bb2; Bass staff has a half note G2. Measure 12: Treble staff has a half note G2; Bass staff has a half note G2.

© Ad Voesten 2020

Org. 13 *rit.* *Molto rit.* *a tempo*

Org. 17

Org. 21

Lied van de herder

Carola Hoedemackers

Organ

6

10

14

rit.

Het is inmiddels alweer een tijdje geleden, maar de bijlage van de zaterdagkrant ging over The Passion in Roermond dit jaar. Het ging er vooral over dat er geen Passion was in Roermond dit jaar. Maar als er een Passion zou zijn geweest in Roermond, hoe zou dat dan zijn geweest? Dat was de vraag. En wat opviel in de vele commentaren was vooral het woord 'beleving'. Op vandaag is veel zo niet alles 'beleving' geworden. In hetzelfde artikel werd dan ook meteen afgerekend met de traditionele liturgie, want dat was te weinig 'beleving'. Te veel eendimensionaal. Veel te veel eenrichtingverkeer.

Dat liturgie geen beleving zou kennen, herken ik niet. Dan zat ik hier niet en was ik nooit priester geworden. Juist omwille van de beleving en de indrukken die de liturgie maakte is mijn gevoel voor geloof en kerk ooit en danig gewekt. En dat het allemaal passief zou zijn, ach, ik snap wat er bedoeld wordt. Passief is op vandaag als je zelf niet het eerste en het laatste woord mag hebben en ondertussen alles naar eigen inzicht mag inkleuren.

In diezelfde krant stond op de linker pagina een foto van een stel dat voor de wet getrouwd is in Star Wars outfit. Ehm.. hoe serieus neem je de liefde dan als je je eerst moet uitdossen in een fantasiewereld om elkaar het jawoord te kunnen geven? Enfin, voor de wet kan veel. Er is nog altijd een stel boos op me omdat ze niet in de kerk mochten trouwen zittend op twee koeien. Nota bene hun lievelingskoeien. Tja, beleving... En passief in de kerk: als het tijd vrijwilligersavond is krijgt de gemiddelde penningmeester van een

parochie het zwaar benauwd omdat hij 200 monden moet vullen en idem kelen moet nathouden; het merendeel daarvan is actief binnen de liturgie. Hoezo passief? Tja, dat we niet voor alle open sollicitaties vacatures hebben binnen de firma kerk, dat kan kloppen.

Maar de beleving... The Passion is iets goeds: je bereikt een miljoenenpubliek met de kern

van ons geloof, namelijk het Paasmysterie van onze Heer Jezus Christus. Maar de commentaren waren enigszins teleurstellend. De vraag is altijd wat is er precies gezegd en hoe geeft de journalist het weer, maar toch. De een liep mee met het grote kruis om zijn solidariteit uit te drukken met allen die hun schouders onder de samenleving zetten. Een ander wilde zo zijn onlangs gestorven vader gedenken.

Een derde drukte er zijn aandacht mee uit voor alle maatschappelijke problemen. Nobel en mooi, maar in het hele item kwam van de naam van Jezus Christus

niet voor. Goed, het is natuurlijk ook geen kruiswegoefening op Goede Vrijdag 's middags om drie uur, maar tja, toch... de beleving.

Veel mensen hebben de indruk hard te werken. Minstens beleven ze het zo. Zeker in de uren dat ze werken. Een onderwijzer orakelde laatst daaromtrent iets in de richting, maar vertelde er niet bij dat hij nog maar drie-en-een-halve dag werkte, want ja, het leven moest ook leuk blijven. Die dagen dat hij voor de klas stond, wilde hij er ook voor de klas zijn, maar de andere helft van de week... nee, dank je. Maar in zijn beleving was hij een onderwijsman in hart en nieren... Beleving.

Helden in de zorg? Jawel, als ze fulltime in de frontlinie staan en alles geven inderdaad. Een oudje verzuchtte laatst toen de zuster weg was: wat hebben wij vroeger

dan toch moeten aanpakken. Nu is de Arboretum bepalend of het wel of niet afbeule-rij is. Dat laatste is per sé verboden. En als iets in de beleving riekt naar hard werken, is de politiek en de hulpverlening meteen verantwoordelijk.

Enfin, om aan te geven dat beleving alleen ook niet alles is. En vooral, om de rechter nog maar weer eens te citeren die ooit Jomanda moest beoordelen: 'Tja mevrouw, met wat u zegt, gebeurt u zich in een taalveld dat zich moeilijk aan de werkelijkheid laat toetsen...'

Beleving... ergens heeft geloof niks met wat iemand er allemaal wel of niet bij voelt. Geloof is niet een gewone verliefdheid, maar wil landen in het gewone leven, beleving of geen beleving. Het gaat er in christelijk geloof niet om wat wij er bij beleven, maar wat Jezus Christus vraagt en zegt. En

dat actieve in de liturgie? Dat is pas een uitdaging als je je laat raken door wat de liturgie zelf je aanreikt. Zondag in zondag uit toont het evangelie zich zeer verrassend, zeker als de priester de boodschap naar het nu vertaalt. Even verrassend is het dan als zang en muziek niet op zich staan, maar aansluiten bij de kern van wat Jezus vandaag zegt. En als de hele ambiance het evangelie en de sacramenten ademt.

Als dat gepaard kan gaan met beleving zoals hierboven geschetst, ok. Maar als die beleving er niet is... Hoe zei Haitink dat ooit ook al weer: 'Als het publiek hoest en proest, dan moeten we niet kwaad zijn op het publiek, maar dan hadden we zelf spannender moeten spelen!'

Raak mensen met de kern van wat je viert en gelooft en wees daar een held in, door je er helemaal aan te geven. En blijf niet

hangen bij wat dan heet beleving, maar niet echt tot leven komt. Je krijgt best iemand begraven of getrouwd zonder het eeuwige Ave Maria en Panis angelicus door de plaatselijke colloratuursopraan. En dan gaat het nog om bruikbare muziek, anders dan Die Natur of het Bloemenduet. God heeft ook de bloemen gemaakt, dus dan kan het...

Slordige liturgie, smerige kerken, slechte preken, merkwaardig zangrepertoire, niet doorleefde voorbeelden zijn funest. Authentieke liturgie, ook nog eens naar best vermogen goed verzorgd... enfin, voor mij een reden ooit priester te worden. En ik prijs me gelukkig dat sindsdien iedere zondag te mogen doen in goed gevulde kerken met zeer betrokken mensen, die leven uit de liturgie.

Ed Smeets

DUWEN & TREKKEN

Deur dicht, raam open

Corona leverde me een nieuwe computer op. De mijne was zestien jaar oud en dan schijnen die dingen toch stilaan aan vervanging toe te zijn. Ik ben niet zo van het nieuwste van het nieuwste: iets nieuws koop ik pas als het oude het niet meer doet. Nou stond een nieuwe computer wel al langer op de planning. Het eerste wat ik 's morgens moest doen was 'm aanzetten en

dan had je na het douchen, ontbijt, de krant en de overige ochtendrituelen een uur later beeld... Maar als je het van jezelf niet hebt, wordt het je wel aangesmeerd: de een of andere firma Windows had het zo ingericht dat mijn oude computer de nieuwste versies niet pruimde, terwijl de oude versies

van hogerhand niet meer ondersteund zouden worden. Ze krijgen je wel. Zou trouwens niet moeten mogen: updates van dingen die goed werken. Kan daar niet eens de een of ander die zich deskundig of theoloog noemt iets tegen schrijven? Of dat een Nederlandse bisschop-referent dat in zijn portefeuille erbij doet?

Maar waarom ik die dingen altijd uitstel? Ik vind het zo zonde van het geld en van de tijd: een nieuwe computer, daar moet je uitgebreid voor gaan zitten om 'm helemaal in te richten zoals je het zelf graag wil en werkbaar wordt. Daarom stond het eigenlijk voor de zomer gepland. Eerst die van vorig jaar, nu die van dit jaar, met een uitloop naar volgend jaar. We zijn aan het restaureren in de kerk en van de bouwwereld leer je vanzelf dit soort van ruime marges inbouwen. Maar corona sloeg heel wat gaten in de agenda en opende ineens nieuwe perspectief...

Ben trots en blij met mijn nieuwe maatje. Snelheid is gigantisch en vooral ook het mooie beeld. Toen het er allemaal stond - en het nog deed ook, in één keer zelfs - en ik me dat zo eens bekeek, dacht ik: wat heb ik mezelf dan toch tekort gedaan de voorbije jaren, dat ik met zo'n oud gedoe ben blijven werken... Prachtig beeld, groot en overzichtelijk, heerlijk werken.

Maar gauw genoeg gewend aan het heldere computerbeeld, valt je vervolgens op dat je tv ook zo miserabel oogt. Ook al jaren onscherp beeld. Ik kon Jeroen Pauw niet meer van Matthijs van Nieuwkerk onderscheiden en op het journaal dacht ik 'hé, de paus!', bleek het om een asbestsanering te gaan. Maar die tv was zo oud niet! En het zou digitaal moeten zijn. Wat bleek? Een oude dikke scartkabel vervangen door een stukje hdmi doet wonderen.

Nu verbaas ik me erover hoe goed je kunt zien of en hoe iemand zich geschoren heeft 's morgens. Wat heeft deze of gene toch diepe groeven in zijn gezicht. En nu snap ik ook waarom er zoveel schmink en plamuur nodig was voor de missen op tv ... En dat menige lector en misdienaar zijn bril glanzend schoongemaakt kreeg, alvorens in beeld te mogen komen.

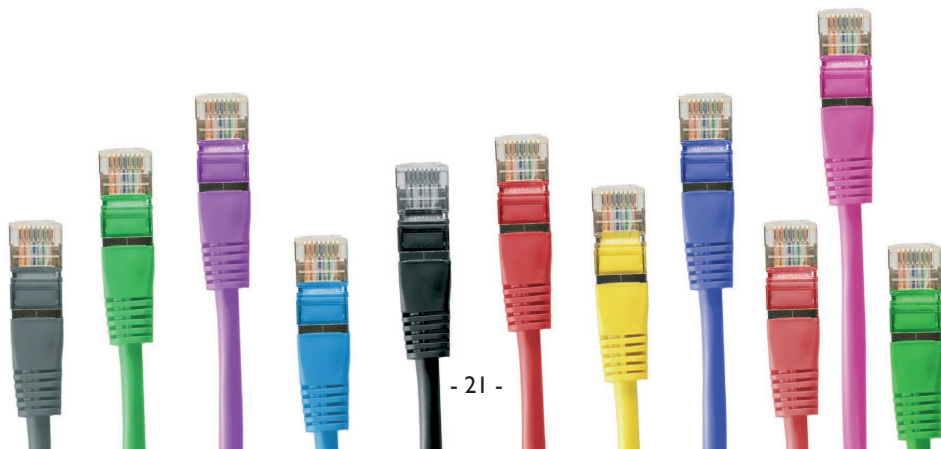
Waarom ik dit vertel? Als het oude niet meer voldoet of niet meer kan en het nieuwe zoveel moois met zich meebrengt, dan brengt dat toch wel wat in beweging. Niet dat je het oude meteen moet wegdoen, zeker niet als het nog naar behoren functioneert. Zo zijn we niet opgevoed! En prominent meewerken aan een wegwerp-

maatschappij, dan verdraagt zich niet helemaal met de boodschap die we verkondigen. Maar...

Door de coronacrisis zijn heel wat koren opgehokt. Veel mensen missen hun hobby, maar ook: de liturgie miste dit jaar het koor, zeker met de hoge feestdagen. Maar... het was zeker niet allemaal en alleen maar kommer en kwel. Soms zelfs integendeel.

Eén collega sprak zelfs van een 'verlossing', hoe toepasselijk. Op tv maar ook online deed in één keer de cantor zijn intrede, meestal in duovorm. Mooie, zinvolle liturgische zang, gecombineerd met mooi orgelspel of gepaard met een trompettist, maakte iets heel authentieks van de meeste vieringen. In plaats van de traditionele lange en zware meerstemmige missen was er ineens heel fris en nieuw liturgisch mis-materiaal te horen. Schitterend in alle eenvoud.

Eindelijk kwamen rond Pasen de prachtige Paaspsalmen eens tot klinken, in plaats van we weten het niet dus doe dit maar dan. En nieuwe vaste misgezangen, eenvoudig maar prachtig tweestemmig, die anders niet mogen van het koor, dat bang is dat

daarmee het slotapplaus uitblijft na hun performance...

Natuurlijk missen we de grote vieringen met alles er op en er aan. Maar de coronacrisis met alle beperkingen van dien heeft ook laten zien dat ook in kleine setting, met een cantor en organist, er heel veel zinvols en moois mogelijk is, soms zelf meer dan met een koor, zeker als dirigent en muziekcommissie niet verder willen kijken dan 'en zo zijn onze manieren'...

'Voor mij is het pas Pasen als we met het koor in vol tenue het Halleluja van Händel gezongen hebben!' Dit jaar voor deze sopraan geen Pasen dus. Terwijl we wel dege-

lijk en bijzonder mooi gevierd hebben dat Christus verrezen is. Dan wil je toch zelf niet in het graf blijven, met je hele Händel? God geve dat het we het goede van deze crisis - en daar zijn crises ook altijd voor bedoeld! - mee- en uitdragen naar wat voor ons ligt. Halleluja! Als God een deur sluit, doet Hij een raam open... las ik ergens. Tja, ook voor de kerkmuziek!

Om u voor te zijn bij reacties van mensen die maar weer de helft gelezen hebben: natuurlijk waarderen we het koor, maar daarnaast ook andere dingen. Sorry.

Ed Smeets

VANAF DE (LEGE) ORGELBANK

Het is stil in de kerk.

Van buiten dringt er weinig geluid door de muren en ramen door. Normaal hoor je het verkeer en geluiden van het leven van alle dag. Vandaag niet. Het is stil in de kerk.

Er is geen koor. Met hun verhalen en praatjes vóór en soms onder een dienst. Er is geen dirigent. Al komt hij meestal al wat later, vandaag komt hij niet. De organist is ook niet aanwezig, het orgel zwijgt. Er zijn ook geen kerkgangers. De banken blijven leeg.

Beneden in de kerk loopt een klein groepje mensen. Een handje vol. Een kist in hun midden. Er lijkt een afstand tussen de mensen. Afstandelijkheid? Langzaam lopen ze richting het altaar. Daar aangekomen gaat iedereen zitten in de banken. Anderhalve meter uit elkaar. De stilte wordt verscheurd door een cd. Er wordt afscheid genomen van een sociaal geleefd leven. Op het einde van de korte plechtigheid trekken ze langs de lege banken op weg naar buiten, op weg naar een laatste rustplaats.

De deuren sluiten achter het gezelschap en de kerk is weer verlaten zoals van tevoren.

Het is stil in de kerk.

Denk aan de mensen die stierven in eenzaamheid
Door plastic gescheiden van de werkelijkheid
Denk aan de dierbaren op afstand gehouden
Door onzichtbare muren die wij om hen bouwden
Denk aan de mensen die in hun nabijheid bleven
Door hen de laatste zorg en menselijkheid te geven
Denk aan de zekerheid van leven en dood
Dat maakt Gods mensen klein of groot.

DE DAG DAT DE AARDE STILSTOND

Het zou de titel kunnen zijn van een spannende SF-film. Maar de werkelijkheid is momenteel nog veel spannender. Bizar en onwettelijk in onze beleving, maar in werkelijkheid wreed en meedogenloos.

Donderdagavond, 5 maart, was ik nog nietsvermoedend aan het repeteren met mijn koor en zou een week later beginnen met een nieuw project met speciaal daarvoor samengestelde koren. Een week later werd er aarzelen overlegd of het wel verstandig zou zijn om de repetities door te laten gaan. Om ons heen begon alles weg te vallen: de Tefaf in Maastricht sloot plots

de deuren (terwijl ik net een vrijkaartje had bemachtigd); de korenavond dat weekend werd afgeblazen, evenals het jubileumfeest van het destijds door mij opgerichte ensemble *Lingua e Musica*.

Het was inmiddels wel duidelijk: een onzichtbare vijand hield de hele wereld in zijn greep. Pas op de plaats...

"Is dit voorgoed verleden tijd?..."

En het virus kwam steeds dichterbij. Toen mijn eigen broer in het ziekenhuis belandde, hoopten we op een spoedig herstel. Immers, niet iedereen ging eraan dood. Maar hij verloor de strijd en er doemde weer een onwerkelijk scenario op. Geen afscheid kunnen nemen is al erg, maar in je eentje thuis via een livestream de crematieplechtigheid moeten ondergaan, is eigenlijk te absurd voor woorden. Geen Mis, geen zang, zelfs geen preek.

Dan besef je, dat er momenteel wellicht duizenden families zijn, die op deze manier een geliefde moesten "begraven". En dan besef je ook eens te meer, hoe belangrijk de muziek is in het verwerkingsproces. Het staat nog op mijn netvlies gebrand, hoe een groepje verplegers op de gang in een ziekenhuis het Limburgs volkslied zongen, terwijl binnen op de IC een man aan het sterven was. Muziek als troost voor de stervenden, maar ook voor de achterblijvers.

Maar de kerken gingen dicht en de koren zwegen. Zelfs repeteren op een andere locatie kon niet meer. Daarbij zijn de meeste zangers van een kerkkoor risicodragers, gezien hun leeftijd en hun kwetsbaarheid. Komt dat ooit nog goed?! Zo aarzelend als we besloten te stoppen, zo voorzichtig zoeken we naar nieuwe vormen van samenzijn. Dat we afstand moeten houden is, gezien het gevaar dat op de loer ligt, wel begrijpelijk. Zingen kan zowel in positieve als ook in negatieve zin aanstekelijk zijn. Om afstand te kunnen houden, is er ruimte nodig.

Een oplossing zou kunnen zijn, om de ruimte van de kerk zelf te benutten. Waarom op een kluitje op het oksaal, als de kerk zelf half leeg is? Verspreidt het koor in de banken. Bijvoorbeeld de zangers in de rechterhelft en het volk in de linkerhelft, of andersom. En wat, als we zeker weten dat geen enkele zanger het virus onder de leden heeft? Het houden van afstand is er op gebaseerd, dat we het niet zeker weten. Logisch. Maar als we het wel zeker weten, kunnen we toch weer terug naar de oude situatie?! Als we het zeker weten...

Veel sterkte allemaal, of op z'n mestreechs: haw pin!

Annie Jansen - Mei 2020

P.S. Als alles weer "normaal" is, dan pleit ik voor een nieuwe dodenherdenkingsdag, waarbij we alle slachtoffers van de coronacrisis gedenken. Niet door 2 minuten stilte, maar door 2 minuten alle klokken te luiden en uit volle borst te zingen, zingen, zingen.....!

You'll never walk alone!

75 JAAR BEVRIJDING

Op 4 mei van dit jaar zat ik voor de tv te kijken naar de indrukwekkende herdenking van de oorlogsslachtoffers. Alweer 75 jaar geleden bevrijd. Dit jaar leek de herdenking extra memorabel vanwege de bijzondere omstandigheden. We zagen eenvoudig in al zijn kracht. Het begon al in de Nieuwe kerk met de toespraak van schrijver Arnon Grunberg, met een oecumenisch Onze Vader gezongen door een vrouwenkoor, Joodse, gezongen, gebeden en een lied door Simone Kleinsma met begeleiding van enkele instrumentalisten met als decor een bijna lege kerk en het monumentale orgel van Hans Wolff Schonat.

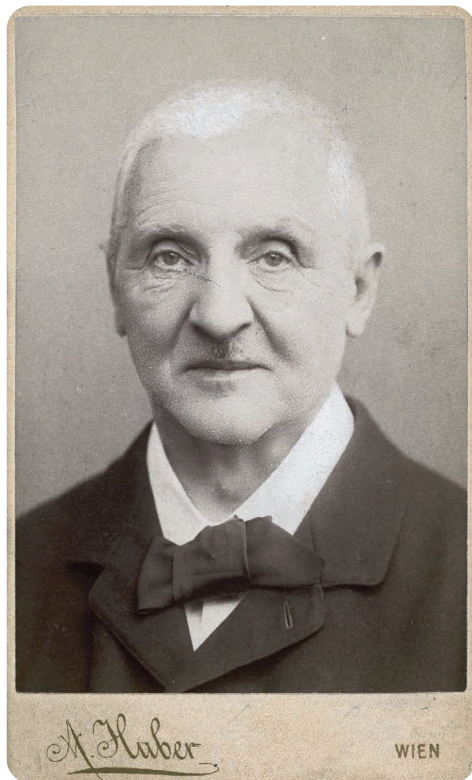
En even later op een leeg Dam plein "The last post" en de vaste compositie 'Tot de doden' in opdracht van het Nationaal Comité 4 en 5 mei door Rob Goorhuis gecomponeerd en sinds het jaar 2000 gespeeld tijdens de Nationale Herdenking.

Na afloop van het defilé door de kleine groep hoogwaardigheidsbekleders speelde het blazersensemble tot mijn grote verbazing het, oorspronkelijk vierstemmig koorwerk "Locus iste" van Anton Bruckner. De tekst luidt:

"Locus iste a Deo factus est,
a Deo factus est inaestimabile sacramen-
tum,
irreprehensibilis est."

Deze plaats is door God gemaakt,
door God is hij gemaakt tot een onschat-
baar heiligdom,
hij is onberispelijk.

Het motet is door Anton Bruckner in 1869 gecomponeerd bij gelegenheid van een kerkwijdingsfeest van de devotiekapel

binnen de muren van de kathedraal van Linz in Oostenrijk. Bruckner was daar werkzaam als organist.

75 JAAR VRJHEID

De kathedraal was in die periode onderhevig aan flinke bouwkundige veranderingen.

Anton Bruckner werd in 1824 in Oostenrijk geboren. En was een eenvoudige man voorbestemd om schoolmeester te worden. Maar al vroeg ontdekte hij zijn passie voor muziek en volgde hij zijn roeping. Zijn hele muziekcarrière is onmiskenbaar Rooms-katholiek in een relatief conservatieve omgeving.

Zijn kerkmuziek en symfonieën stralen een evenwichtig en degelijke handwerk uit. Bruckner was Diepgelovig, maar in zijn geest creatief en onvoorspelbaar. Naar buiten toe leek hij wat onstabiel en was daardoor voor zijn tijdgenoten moeilijk te peilen.

Zijn persoon en zijn muziek werden dan ook wel eens niet goed begrepen. Zijn geestelijke en lichamelijke gezondheid lieten ook wel eens te wensen over. Hij bleef altijd vrijgezel maar ook altijd verliefd werd er geschreven. Hij was een groot bewonderaar van Richard Wagner en heeft hem ook ontmoet.

In zijn tijd waren er in de muziek twee grote muziekstromingen. Die van de aan-

hangers van Richard Wagner versus de aanhangers van Johannes Brahms. Anton Bruckner koos dus voor Wagner wat hem door de muzikale pers soms werd verweten. Aan het einde van zijn leven was hij een alom gevierd musicus. Werkzaam in Wenen en Linz als hof organist van de Oostenrijkse keizer Franz Jozef 1.

Als leraar, dirigent en componist was hij beroemd in heel het Duitse taalgebied vooral ook om zijn improvisatievermogen op het orgel. Hij ontving van de keizer als dank voor zijn inzet een pensioen en de mogelijkheid om aan het hof te wonen. Hij stierf in Wenen in 1896 aan een chronische hartkwaal.

Op de foto, met de naam van de fotograaf erop, zien we zijn markante persoonlijkheid.

In het kader van de 4 mei herdenkingen vond ik het toch een opvallende keuze.

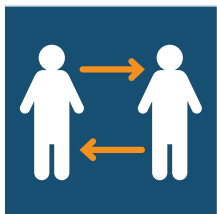
Ad Voesten

Van harte welkom in onze kerk

*Na een lange coronapauze mogen we weer samen vieren!
Maar het virus is nog niet uit de wereld. Daarom gelden er
in deze kerk een paar afspraken.*

Bent u ziek, heeft u koorts of verkoudheidsklachten? Ga dan s.v.p. niet naar binnen om anderen niet aan te steken.

Houd ook in de kerk anderhalve meter afstand ten opzichte van anderen (met uitzondering van huisgenoten).

Houdt u aan de algemeen geldende hygiënevoorschriften (handen ontsmetten, geen handen geven, hoesten en niezen in elleboog, papieren zakdoekjes gebruiken).

Volg s.v.p. de aanwijzingen van onze medewerkers op.

Dank voor uw medewerking! We wensen u veel devotie.

KOORSECRETARIS - DIRIGENT - ORGANIST

- Aan alle parochiegeestelijken wordt één exemplaar van 'Koorgeleide' toegezonden.
- Elke koorsecretaris in de parochies ontvangt eveneens één exemplaar om dit binnen het koor te laten rouleren. **Mocht de adressering van het koorsecretariaat niet (meer) juist zijn, gelieve dit dan te melden aan het diocesaan secretariaat SGV in het bisdom Roermond.**
- Een persoonlijk abonnement voor 4 nummers per jaargang is mogelijk door € 10,- per jaar over te maken op ons banknummer (zie onder).

LEDEN VAN DE ALGEMENE VERGADERING VAN DE SINT-GREGORIUSVERENIGING IN HET BISDOM ROERMOND

Vicararis Drs. E. Smeets pr., voorzitter

Eindstraat 6, 5801 CR Venray (0478 - 550 740) (voorzitter@sgv-roermond.nl)

Pastoor H. Notermans, secretaris

Kerkstraat 7, 6374 ES Landgraaf (045 - 531 23 78) (secretaris@sgv-roermond.nl)

Drs. G. Moonen RC, penningmeester

Bob Boumanstraat 26, 6042 EH Roermond (0475 - 386 772 werk)

Mw. A. Jansen, Volksplein 95-C, 6214 PC Maastricht (043 - 321 68 92)

D. Jansen, Hoogstraat 11, 6017 AP Thorn (0475 - 562 187)

W. Leenen, Ginkelstraat 118, 5911 ES Venlo

J. Steijvers, Aldenhoven 28, 6093 HB Heythuysen (0475 - 496 456)

C. Tonnaer, Arlo 32, 6041 CJ Roermond (0475 - 582 276)

J. Vanhommerig, Deken Fabiusstraat 5, 6118 EN Nieuwstadt (046 - 888 15 70)

A. Voesten, Molenstraat 7, 5975 AE Sevenum (077 - 366 24 79)

Sint-Gregoriusvereniging in het bisdom Roermond (SGV)

Postadres:

Postbus 470, 6040 AL Roermond
(ook voor het aanvragen van onderscheidingen)

Bezoekadres:

Swalmerstraat 100, 6041 CZ Roermond
(secretariaat en documentatiecentrum te bezoeken, cq. telefonisch te bereiken op: **maandagmorgen van 10.00 tot 12.00 uur,**
woensdag- en vrijdagmiddag van 14.00 tot 16.00 uur)

Website:

www.sgv-roermond.nl

E-mailadres:

secretaris@sgv-roermond.nl

Telefoon:

0475 - 386 725

Bankrelatie:

ABN Amro NL45ABNA0229852599

t.n.v. 'Sint-Gregoriusvereniging, postbus 470, 6040 AL Roermond'

